

RIJEČ ZA ŽIVOT

"Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan."

(Lk 6,36)

U izvješću iz Lukina evanđelja čitamo kako je Isus svojim učenicima navijestio blaženstva. Potom je uputio onaj odlučni poziv da ljubimo svakoga čovjeka kao brata, pa čak i ako se pokazuje neprijateljem.

Isus dobro zna, a to nam i pojašnjava: braća smo jer imamo jednoga Oca koji uvijek traži svoju djecu.

On želi s nama uspostaviti odnos, podsjeća nas na našu odgovornost, no istodobno se njegova ljubav brine, liječi i hrani. To je majčinski stav suosjećanja i nježnosti.

Takvo je Božje milosrđe. On se obraća osobno svakome ljudskom stvorenju, sa svim njegovim slabostima. Štoviše, draži su mu oni s ruba ceste, isključeni i odbačeni. Milosrđe je ljubav koja ispunja srce, a potom se prelijeva na druge, na susjede kao i na strance i na društvo oko nas.

Djeca smo takvoga Boga i možemo mu nalikovati u njegovim značajkama, a to su: ljubav, prihvaćanje, znati čekati da dođe vrijeme za drugoga.

"Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan."

Nažalost, u našem osobnom i društvenom životu udišemo ozračje rastućeg neprijateljstva i nadmetanja, uzajamne sumnjičavosti, osude bez prava na žalbu, straha od drugoga. Zloba se gomila i vodi do sukoba i ratova.

Mi kršćani možemo dati odlučujuće svjedočanstvo protiv takve struje. Učinimo čin slobode od samih sebe i od uvjetovanosti i počnimo ponovno graditi napukle ili slomljene veze u obitelji, na radnome mjestu, u župskoj zajednici ili u političkoj stranci.

Ako smo nekoga povrijedili, hrabro zamolimo za oprostjenje i nastavimo put. To je čin velikog dostojanstva.

A ako je netko doista uvrijedio nas, pokušajmo mu oprostiti, učiniti mu novi prostor u srcu i tako mu omogućiti da izliječi ranu.

Ali što je oprost?

„Oprost nije zaborav [...] nije slabost, [...] ne sastoji se u tvrdnji da je nevažan neki teški čin, ili da je dobro ono što je zlo, [...] to nije ravno-dušnost. Oprost je čin volje i pribranosti, stoga slobode, a sastoji se u prihvaćanju brata onakvoga kakav on jest, iako nam je nanio zlo, kao što Bog prihvaća nas grješnike usprkos našim nedostatcima. Oprost je ne odgovarati uvredom na uvredu, nego činiti što kaže Pavao: 'Ne daj se pobijediti zlom, nego dobrim svladavaj zlo!'.“²

Takva otvorenost srca ne dolazi sama po sebi. Ona je rezultat svakodnevnog nastojanja, stalnoga rasta u našem identitetu djece Božje.

"Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan."

Mlada Filipinka M. pripovijeda: „Imala sam samo 11 godina kada su mi ubili oca, ali pravda nije bila zadovoljena jer smo bili siromašni. Kad je za to došlo vrijeme, upisala sam se na studij prava, u želji da postignem pravdu za moga oca. No Bog je za mene imao drugi plan. Jedna me kolegica pozvala na susret osoba zauzetih u življenju evanđelja. Tako sam počela i ja.

Jednoga sam dana zamolila Isusa da me pouči konkretno živjeti njegovu rečenicu: 'Ljubite svoje neprijatelje'³, jer sam osjećala da me još drži mržnja prema ljudima koji su ubili mojega oca. Dan kasnije na poslu sam susrela vođu skupine. Pozdravila sam ga uz osmijeh i upitala za njegovu obitelj. Taj ga je pozdrav zbunio, a ja sam bila još više zbunjena jer sam to učinila.

Mržnja se u meni topila i preobražavala u ljubav. No to je bio samo prvi korak: ljubav je kreativna! Mislila sam kako svaki član skupine mora primiti naš oprost. Moj brat i ja otišli smo ih posjetiti kako bismo ponovno uspostavili odnos i posvjedočili im da ih Bog ljubi! Jedan od njih nas je zamolio za oprost zbog onoga što je učinio i da molimo za njega i njegovu obitelj.“

Letizia Magri

¹ Rim 12,21

² Usp. C. Lubich, *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Roma 1993, p.56.

³ Usp. Mt 5,44; Lk 6,27.